

Bayer Zsolt: Szárszó

2013 június 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Legelőszőr is szögezzük le: teljességgel helytelen, sőt kifejezetten ártalmas a Farkasházy Tivadar kertjében megtartott összeröffenéseket szárszói találkozóként elkönyvelni.

Ugyanis az eredeti, 1943. augusztus 23. és 29. között megtartott szárszói konferenciát a Soli Deo Gloria Szövetséggel közösen szervezte a Magyar Élet Könyvbarátai Társasága, és azon a parasztság és a munkásság

képviselőin kívül a református ifjak, valamint a katolikus ifjúság képviselői és a kor legjelentősebb írói és költői vettek részt.

A résztvevők egyik legjelesebbike, Németh László fogalmazta ott a harmadik útról vallott elképzelésének lényegét, imígyen: „Tegyük fel, hogy van Új-Guineában egy párt, amely azt vallja, hogy Új-Guineának az angolokénak kell lennie. A másik szerint Új-Guinea csak a hollandok alatt lehet boldog. S most föláll valaki, és azt kérdi: Nem lehetne Új-Guinea a pápuáké? – Ez a harmadik oldal.”

Nos, Farkasházy kertjében nincsen senki, aki odaférhetett volna az eredeti szárszói konferencia tagjai közé – vagy ha volt ilyen valaha, az már régen elveszítette önmagát és a jogot, hogy az igazi szárszói konferencia utódjaként tetszelegessen.

Farkasházy kertjében azok gyűlnek össze, akik csak azt nem tudják eldönteni, hogy Új-Guinea angol vagy holland legyen-e. Minden más kérdés irreleváns a számukra – miképpen az odaseregliből liberális újságírófalka is csak azon tud töprengeni, hogy Farkasházy klozettjét vagy Farkasházy gombás lábujjait fényképezze-e le, imígyen „csinálva viccet” a penetráns testi-szellemi proliságból.

Éppen ezért most először és utoljára ejtünk szót erről az egész beteg, szájszagú vircsafról. De most szót ejtünk róla, és pedig egyetlen résztvevő miatt.

Ez az egy pedig Heller Ágnes.

Nevezett filozófus 1929-ben született, tehát most nyolcvannégy éves. És nyolcvannégy évesen megjelent Farkasházy kertjében egy világos sortban, hozzá fehér Scholl szandiban, amelyet fekete zokedlivel tett elbővítővé, és felülre olyan pólót bírt felhúzni, amelyből kilátszott a hasa.

Sajnos nincsen mód aggkori elhülyülésre hivatkozni. Ez kizárólag azokat a vénasszonyokat illeti meg, akik a Gerbeaud teraszán ücsörögnek naphosszat, és vastagon ki van rúzsozva a protézisük. Velük szemben Heller Ágnes a hazai baloldal orákuluma, aki nélkül fel sem kel a nap.

És az orákulum úgy érzi, nyolcvannégy évesen „kintvanahasam” pólóban kell feszítenie Farkasházy „rendszerváltó” dzsemboriján.

Pfuj.

És ez a pfuj nem pusztán annak a hasnak szól.

Sokkal inkább annak a „nekem mindent szabad” trágár és gátlástalan bunkóságnak, ami ezeket jellemzi, és ami jellemezte őket egész nyomorult, semmirevaló, rettenetes életükben. Ezek valószínűleg megváltoztatták a magyar társadalom valószínűleg az identitásától való „megszabadítását” és a valószínűleg az identitás helyett a kívülre vezető vezérelt társadalom megteremtését. És rettenetes módon éppen félig sikerült. Mert az ördög mindig csak félig tud győzni.

De félig tud győzni.

És amikor az 1990-es, első szabad választáson alig ötven százalékos volt a részvétel, és az MSZP már akkor tíz százalékot kapott, akkor lehetett tudni, hogy az ördög félig győzött. És most Farkasházy kertjébe jár, hogy beteljesítse mivét.

Nincsen más, nincsen fontosabb küldetése a magyar polgári középnek, mint hogy megszüntesse a magyar társadalom kívülre vezető vezéreltségét és visszaadja annak eredeti identitását. Ezért és csak ezért győzölnek bennünket engesztelhetetlenül.

De nekünk nincsen dolgunk ezzel a győléssel. Nekünk a valódi munkánkra kell koncentrálnunk – de közben kénytelenek vagyunk vetni egy pillantást Farkasházy kertjébe és Heller Ágnes hasára. Csak azért, hogy ne felejtjük el a közeget, amelyben létezzük. S hogy ne felejtjük el sohasem: az antik görögöknél temploma volt az öregségnek.

Na oda nem kerülhetett volna be soha Heller Ágnes. És nem pusztán a kinézete miatt.

Bayer Zsolt - magyarhirlap.hu

Ajánló